

ЗАТВЕРДЖУЮ

Проректор з наукової роботи
Національного транспортного університету
доктор технічних наук, професор

Олена СЛАВІНСЬКА

2025р.

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів
дисертації Дутка Івана Васильовича
на тему: «Правовий статус виконавця у виконавчому провадженні за
законодавством України та Польщі»,
поданої на здобуття наукового ступеня доктора філософії
за спеціальністю 081 Право

За результатами публічної презентації результатів дисертаційного дослідження на тему «Правовий статус виконавця у виконавчому провадженні за законодавством України та Польщі», виконаної аспірантом кафедри правосуддя Дутко Іваном Васильовичем на здобуття ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 Право, що відбулася на розширеному засіданні кафедри правосуддя Національного транспортного університету (протокол № 2 від 09 жовтня 2025 р.) та на основі вивчення та аналізу наукових публікацій здобувача, дійшли такого висновку.

Науковий рівень дисертації відповідає діючим вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, дисертація містить нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, а саме: досліджено генезу, концептуальні засади та нормативне оформлення статусу виконавця як суб'єкта публічної влади у виконавчому провадженні; зроблено теоретико-правовий аналіз принципів діяльності виконавців як ключових ідей, що визначають правову природу, ціннісні орієнтири та функціональну організацію інституту виконавців у правових системах України та Республіки Польща; здійснено комплексний аналіз інституційної моделі дисциплінарної відповідальності приватних виконавців України та судових виконавців Республіки Польща в контексті гарантій права на справедливий суд і ефективне виконання судових рішень.

Актуальність теми дослідження. Актуальність обраної теми зумовлена необхідністю проведення системного компаративного аналізу елементів правосуб'єктності виконавців у двох державах, виявлення концептуальних відмінностей у формуванні професійної спільноти, зокрема у сфері вимог до кандидатів, системи професійної самоврядності та механізмів дисциплінарної

відповідальності тощо, розроблення науково обґрунтованих пропозицій для вдосконалення вітчизняного законодавства з метою підвищення інституційної незалежності та ефективності українських виконавців, використовуючи передовий польський досвід.

Незважаючи на суттєве оновлення українського законодавства (Закон України «Про виконавче провадження» та супутні акти), чинна доктринальна модель визначення правового статусу виконавця залишається фрагментарною та недостатньо адаптованою до викликів змішаної системи виконання. Зокрема, у правовій науці України та Польщі немає комплексного порівняльно-правового дослідження, яке б охоплювало всі ключові аспекти статусу виконавця.

Проблематика виконавчого провадження, як така, має міжгалузевий характер, охоплюючи аспекти різних галузей права. Окремі теоретичні засади функціонування інституту виконавців висвітлено у працях вітчизняних науковців та напрацювань провідних польських правників.

Однак, цілісного компаративного дослідження правового статусу виконавця, яке б систематизувало та протиставило український та польський досвід у світлі найновішого законодавства обох країн, у правничій доктрині досі не представлено.

Саме цим і зумовлений вибір теми дисертації, що має на меті розроблення системних пропозицій щодо концептуального удосконалення правового регулювання інституту виконавця в Україні через призму європейських стандартів, заснованих на польській моделі.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дослідження виконано відповідно до: НДР кафедри правосуддя «Правові аспекти захисту прав людини та розвитку правосуддя в Україні» № держ. реєстрації O121U112892; Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу затвердженою Законом України від 18.03.2004 р., Плану імплементації актів законодавства ЄС у відповідності з Угодою про асоціацію між Україною та ЄС; Стратегією реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015–2020 роки, затвердженої Указом Президента України від 20.05.2015 року 8 № 276/2015, Національною стратегією у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України від 24.03.2021 року № 119/2021, Стратегією розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021-2023 роки, затверджена Указом Президента України від 11.06.2021 № 231/2021.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є першим в українській правничій науці цілісним та комплексним дослідженням правового статусу виконавця в порівняльно-правовому контексті.

Основними результатами дисертації, якими репрезентовано її наукову новизну, є такі теоретичні положення, узагальнення, висновки, а також розроблені на їх основі пропозиції та рекомендації:

- *вперше*:

1) розроблено авторську концепцію правового статусу приватного виконавця як носія «професії суспільної довіри», котра поєднує ознаки публічного службовця,

наділеного делегованими державою владними повноваженнями щодо примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, із підвищеними вимогами до моральної бездоганності, дотримання професійної таємниці та етичних стандартів й інституційно закорінена в самоврядній професійній організації під публічним наглядом, що діє в інтересах системи правосуддя та суспільного блага;

2) запропоновано запозичення і запровадження до вітчизняного законодавства польського інституту асесури як обов'язкового етапу професійного становлення майбутнього виконавця, який забезпечує поєднання теоретичної та практичної підготовки, а також запропоновано запровадження обов'язкової присяги виконавця перед початком здійснення ним діяльності;

3) обґрунтовано положення про те, що розширення державою повноважень приватним виконавцям, зокрема наділення їх повноваженнями посвідчувати факти, що мають юридичне значення, здійснювати медіацію, управління майном тощо та перехід на цілком приватну модель примусового виконання формує нову якість правової системи, у якій поєднано автономію професії та публічну відповідальність перед суспільством;

4) сформульовано концепцію посилення прозорості й підзвітності дисциплінарної відповідальності приватних виконавців, яка передбачає, зокрема, запозичення з польського досвіду розширеного переліку дисциплінарних стягнень (зауваження, грошові штрафи, тимчасова заборона обіймати виборні посади в органах професійного самоврядування, включно з членством у Дисциплінарній комісії, а також додаткові репутаційні наслідки у формі оприлюднення резолютивної частини рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності у випадках, коли це необхідно для відновлення довіри до професії), підготовки щорічного публічного звіту про дисциплінарну практику із відображенням типових порушень, застосованих санкцій, виявлених тенденцій і превентивних рекомендацій, що в комплексі спрямовано на зміцнення інституційної довіри до інституту приватного виконавця;

- *удосконалено:*

5) положення про те, що і до посадової особи (в державній виконавчій службі), і до представника незалежної професійної діяльності (приватний виконавець) мають бути встановлені єдині принципи контролю, відповідальності й професійної етики, що відповідають європейським стандартам good governance;

6) класифікацію повноважень виконавця, що охоплює процесуальні, владно-примусові, гарантійно-захисні, контрольні, інформаційні, реєстраційні повноваження;

7) концепцію аксіологічно-засадничої основи діяльності виконавця, у межах якої згруповано принципи діяльності виконавця за критерієм їх функціонального спрямування у три групи – загально-правові (універсальні, конституційні), міжгалузеві та спеціально-правові (інституційні, притаманні безпосередньо інституту виконавчого провадження) та запропоновано класифікацію етичних норм діяльності виконавця (аксіологічні, деонтологічні, професійно-процесуальні, корпоративні, дисциплінарно-гарантійні);

- *набули подальшого розвитку положення про:*

8) функціональний дуалізм системи примусового виконання рішень, у межах якої державні та приватні виконавці реалізують єдину публічно-правову функцію у різних організаційно-правових формах, що зумовлює особливу «подвійну» природу принципів їх діяльності, які, водночас, мають нормативно-регулятивний і ціннісно-світоглядний характер, виконують функцію базових законодавчих засад та метарегуляторів, що окреслюють межі дискреції виконавця, забезпечуючи баланс між публічним інтересом та професійною автономією, на основі чого запропоновано імплементацію етичних і деонтологічних стандартів європейської доктрини «професій суспільної довіри»;

9) закріплення на рівні закону: наділення приватних виконавців повноваженнями отримувати повний і безперешкодний доступ до всіх державних реєстрів / баз даних, що є необхідною передумовою для забезпечення швидкості та ефективності виконавчого провадження; моделі дисциплінарної юрисдикції щодо приватних виконавців як самоврядної, із створенням Дисциплінарної комісії приватних виконавців при Асоціації приватних виконавців України; соціальних гарантій для помічників приватних виконавців, у тому числі компенсаційних виплат у разі припинення діяльності виконавця, забезпечення права на професійне зростання та захист від дискримінаційних умов праці;

10) те, що повноваження суду у виконавчому провадженні мають процесуальний пріоритет щодо будь-яких форм відомчого контролю Міністерства юстиції, а також про те, що судовий та відомчий контроль є різними механізмами перевірки діяльності виконавця, які не можуть взаємозамінюватися і мають здійснюватися у суворій відповідності до принципу спеціально-дозвільної діяльності органів влади.

Методи дослідження. Методологічна основа дисертаційного дослідження ґрунтується на принципі методологічного плюралізму, що дозволяє поєднати філософсько-правовий, загальнонауковий і спеціально-юридичний рівні пізнання правової дійсності. Такий підхід забезпечив системність, глибинність і комплексність аналізу феномена правового статусу виконавця в контексті порівняльно-правового вивчення законодавства України та Республіки Польща.

Використано *діалектичний метод*, за допомогою якого доведено, що правовий статус виконавця є динамічною категорією, яка еволюціонує до моделі професійної автономії, побудованої на довірі суспільства і принципах служіння публічному благу; розкрито розвиток принципів діяльності виконавців як динамічної правової категорії, що трансформується разом зі зміною соціально-правових реалій. Завдяки цьому встановлено закономірність переходу від формального нормативізму до аксіологічного та функціонального розуміння принципів як носіїв правових цінностей – справедливості, законності, доброчесності й пропорційності застосування державного примусу; дисциплінарна відповідальність виконавців є динамічним явищем, яке еволюціонує від суто каральної моделі до превентивно-гарантійної конструкції, зорієнтованої на підтримання довіри до професії та забезпечення ефективного виконання судових рішень.. (підрозділи 1.1, 1.2, 3.1).

Філософія права забезпечила методологічне підґрунтя для аналізу принципів діяльності виконавця як феномена правовладдя, який відображає гармонію між примусовим характером права і свободою особи (підрозділ 1.2).

Використання *антропоцентричного підходу* дозволило виявити, що принципи діяльності виконавців спрямовані на забезпечення гідності людини як найвищої соціальної цінності, а не лише на досягнення адміністративної ефективності (підрозділ 1.2).

Застосовано *аксіологічний підхід*, що дозволив осмислити принципи діяльності виконавців як ціннісні орієнтири правозастосовної практики, у межах яких баланс публічного та приватного інтересів набуває морально-правового виміру; з'ясувати взаємозв'язок між моральними імперативами, нормами професійної етики й механізмами саморегуляції професії виконавця; визначити публічно-правову функцію виконавця як *цінність* (забезпечення ефективного правосуддя та верховенства права); здійснити критичну оцінку української моделі дисциплінарної відповідальності приватних виконавців, зокрема щодо ризиків адміністративного тиску, можливості дискримінаційного ставлення, а також оцінки відповідності національних механізмів контролю стандартам Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. На цій основі аргументовано доцільність запозичення з польського права елементів, що посилюють гарантії професійного самоврядування й прозорості дисциплінарних процедур. (підрозділи 1.2, 2.1, 3.1, 3.2).

Деонтологічний підхід забезпечив реконструкцію норм професійної етики як імперативів службової поведінки, покликаних обмежити розсуд виконавця та спрямувати його діяльність до блага правосуддя (підрозділи 3.2).

Феноменологічний підхід дозволив розкрити екзистенційно-ціннісну природу професії виконавця як носія суспільної довіри, через яку держава реалізує справедливість на завершальній стадії кожного з видів юридичного процесу (цивільного, господарського, адміністративного тощо); застосовано для аналізу етичної поведінки виконавця як соціально-правового явища, що існує не лише у площині норм, а й у площині професійного досвіду, колективної ідентичності та практик довіри. (підрозділи 1.1, 3.2).

Герменевтичний метод забезпечив наукове тлумачення змісту нормативних положень польського та українського законодавства, що дозволило виявити концептуальні відмінності у розумінні категорій «публічний службовець», «професія суспільної, публічної довіри», «делеговані повноваження», і на цій основі запропонувати авторське визначення правового статусу виконавця як публічно-правового феномену з елементами саморегулювання (підрозділ 1.1); дав змогу розкрити глибинний зміст правових понять «справедливість», «незалежність», «довіра» у контексті діяльності виконавця, осмислити їх як феномени юридичної культури, що інтегрують правову норму і моральний обов'язок (підрозділ 1.2); дав змогу розкрити зміст поняття «протокол фактичного стану» (підрозділ 2.2); дозволив не зводити тлумачення норм кодексів етики до буквального, а враховувати їх телеологічний, системний та ціннісний контекст, зокрема щодо природи дисциплінарних проваджень та їх співвідношення з

правом на справедливий суд (підрозділ 3.1); забезпечив тлумачення текстів обох кодексів – крізь призму цілей, принципів, цінностей, правових традицій і доктринального контексту (підрозділ 3.2).

Метод аналізу та синтезу використано для виявлення структурних компонентів правового статусу виконавця; внутрішньої структури системи принципів, їх ієрархічну взаємозалежність і логічні зв'язки між загально-правовими, міжгалузевими та спеціально-правовими засадами діяльності виконавців; дозволив поєднати положення нормативних актів із доктринальними судженнями та практикою функціонування виконавців (підрозділи 1.1, 1.2, 3.2).

Системно-структурний метод дозволив розглянути інститут виконавців як підсистему правосуддя у його функціональному аспекті. Це дало змогу обґрунтувати положення про єдність державної та приватної форм примусового виконання у межах однієї публічно-правової функції (підрозділ 1.1); дав змогу розглядати інститут примусового виконання як цілісну правову систему, у межах якої принципи виконують інтегративну функцію – забезпечують єдність норм, процесів і суб'єктів виконання рішень (підрозділ 1.2); дав змогу здійснити авторську класифікацію повноважень виконавця (підрозділ 2.1); дозволив розглядати інститут дисциплінарної відповідальності не ізольовано, а як елемент ширшої системи гарантій права на справедливий суд і виконання судового рішення, у взаємозв'язку з механізмами судового контролю, адміністративного нагляду, професійного самоврядування, етичного регулювання та цивільно-правової й кримінальної відповідальності виконавців; дозволив виявити внутрішню побудову дисциплінарних органів, їх компетенцію, взаємодію з Міністерством юстиції, судами, органами самоврядування та учасниками виконавчого провадження. На цій основі здійснено оцінку функціональної ефективності кожного елемента системи (суд – Мін'юст – самоврядування) та їх ролі у підтриманні професійних стандартів і довіри до інституту примусового виконання (підрозділ 3.1); дозволив дослідити кодекси етики виконавців України та Польщі як цілісні нормативно-ціннісні утворення, де структурні елементи – аксіологічні, регулятивні, організаційні та дисциплінарні норми – формують єдину деонтологічну систему професії (підрозділ 3.2).

Завдяки *порівняльно-правовому методу* нами розкрито закономірності розвитку правового статусу виконавця у Польщі та Україні, визначено спільні риси (публічно-владний характер, нагляд суду, Міністерства юстиції, самоврядної організації, делегування повноважень) і принципові відмінності (унітарність польської моделі та дуалізм української); забезпечив виявлення спільних і відмінних рис професійної етики в Україні та Польщі, зокрема різниці між моделями «етики публічної служби» та «етики саморегульованої професії». Саме цей метод дозволив сформулювати пропозиції українському законодавцеві щодо імплементації польських механізмів – інституту асесури, удосконалення дисциплінарного контролю тощо. Він став інструментом зіставлення української та польської моделей контролю і дисциплінарної відповідальності виконавців за низкою критеріїв (підрозділи 1.1, 3.1, 3.2).

Метод індукції та дедукції застосовано для переходу від емпіричного

аналізу конкретних норм і судових рішень до теоретичного узагальнення, що дало змогу обґрунтувати концепцію щодо виконавця як суб'єкта делегованої державної влади, незалежного у межах закону, але підзвітного суспільству (підрозділ 1.1); застосування *індукції* дало змогу перейти від емпіричного аналізу окремих нормативних положень і судової практики до формулювання узагальнених висновків щодо сутності принципів діяльності виконавців (підрозділ 1.2); *дедуктивний метод* дозволив обґрунтувати, що принципи діяльності виконавців становлять похідну систему від базових конституційних засад – верховенства права, рівності перед законом та пропорційності (підрозділ 1.2).

Формально-догматичний метод використано для визначення змісту правових норм, що закріплюють правовий статус виконавців у законодавстві України та Польщі, а також для уточнення змісту компетенції виконавця та меж його повноважень (підрозділ 1.1); за його допомогою визначено обсяг прав і обов'язків виконавців, склади дисциплінарних проступків, види санкцій, процесуальні гарантії та обмеження, встановлено колізії й прогалини в українському правовому регулюванні (підрозділ 3.1).

Історико-правовий метод застосовано для виявлення еволюції статусу виконавця – від посадової особи, що діяла у межах судової гілки влади, згодом – виконавчої, і до професіонала, який реалізує функцію примусового виконання рішень юрисдикційних органів від імені держави в умовах ринку. Цей підхід дозволив довести, що польський досвід демонструє закономірну трансформацію державної моделі у публічно-самоврядну (підрозділ 1.1); а також застосовано для аналізу трансформації моделей контролю й нагляду за діяльністю виконавців: перехід від радянської моделі судового «керівництва» виконавцями до сучасної концепції судового контролю як засобу захисту права на виконання рішення; еволюцію польської системи – від адміністративно-домінантної до самоврядно-орієнтованої дисциплінарної юрисдикції (підрозділ 3.1).

Метод порівняльного тлумачення норм дозволив розкрити відмінності у юридичних конструкціях: польського «funkcjonariusz publiczny» та українського «посадова особа», на основі чого сформульовано пропозицію щодо законодавчого закріплення статусу приватного виконавця як публічного службовця з делегованими державою владними повноваженнями (підрозділ 1.1).

Метод правового моделювання дав змогу створити теоретичну модель переходу в Україні на приватну модель примусового виконання, у якій поєднано гарантії професійної незалежності, публічної підзвітності та механізми саморегуляції за аналогією з польським законодавством; метод правового моделювання дозволив сформулювати пропозиції щодо вдосконалення законодавства України через нормативне закріплення нових принципів діяльності виконавців – паритетності державних і приватних виконавців, професіоналізму, добросовісності, юридичної відповідальності та стимулювання добровільного виконання рішень..

За допомогою використання *історико-правового методу* було доведено закономірність еволюції польського інституту виконавців як орієнтиру для поступу українського законодавства у напрямі європейської самоврядної моделі

професії (підрозділ 1.1); простежено еволюцію принципів виконавчої діяльності – від адміністративно-командної моделі радянського типу до сучасної концепції правової держави (підрозділ 1.2).

Практичне значення результатів зумовлене тим, що сформульовані в роботі положення, висновки та пропозиції мають прикладний характер і можуть бути використані:

- у науково-дослідній діяльності – для подальшого розвитку теоретичних уявлень про правовий статус виконавця у виконавчому провадженні, удосконалення категоріального апарату, поглиблення порівняльно-правових студій щодо статусу державних і приватних виконавців України та судових виконавців Республіки Польща, а також для підготовки дисертацій, монографій, наукових статей і аналітичних доповідей, присвячених проблематиці організації та функціонування інституту примусового виконання рішень;

- у сфері нормотворчості – під час розроблення та експертного супроводу законопроектів, спрямованих на вдосконалення Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», Закону України «Про виконавче провадження», підзаконних нормативно-правових актів Міністерства юстиції України, а також актів професійного самоврядування (статуту, кодексу професійної етики, положення про дисциплінарну комісію тощо), з урахуванням напрацьованих у дисертації підходів до структури правового статусу виконавця, гарантій його незалежності та дисциплінарної відповідальності;

- у практиці застосування права – як концептуальне підґрунтя для оцінки законності рішень, дій чи бездіяльності виконавця, а також для використання органами Міністерства юстиції України, органами державної виконавчої служби, приватними виконавцями та їх самоврядуванням при організації роботи, здійсненні судового, відомчого та самоврядного контролю, формуванні та реалізації дисциплінарної практики (Акт впровадження результатів дисертації Дутки І. В. у практичну діяльність, виданий приватним виконавцем виконавчого округу Київської області Кузьменком О. С.; Акт реалізації результатів дисертації Дутки І. В. у практичній діяльності, виданий суддею Північного апеляційного господарського суду Б. О. Ткаченком від 15.05.2025 р.);

- в освітньому процесі – при розробленні й оновленні навчально-методичних матеріалів з дисциплін «Виконавче провадження», «Цивільне процесуальне право України», «Порівняльне цивільне процесуальне право», «Судові та правоохоронні органи іноземних держав», «Європейські стандарти виконання судових рішень», а також при підготовці програм підвищення кваліфікації виконавців, суддів та працівників органів юстиції, що сприятиме формуванню цілісного уявлення про правовий статус виконавця й імплементацію європейських підходів до його організації.

Особистий внесок здобувача. Дисертаційна робота є самостійною науковою працею. Наукова новизна, висновки та рекомендації сформульовані автором, обґрунтовано на підставі особистих досліджень та міркувань. При використанні наукових праць інших учених, на них зроблено відповідні посилання.

Всі отримані наукові результати дисертації опубліковані, апробація результатів є достатньою. Зміст основних положень дисертаційної роботи викладено у 6 наукових публікаціях, у тому числі 3 статей у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України та 3 публікацій у виданнях апробаційного характеру.

Повнота викладення матеріалів дисертації в публікаціях та особистий внесок в них автора.

Результати дисертаційної роботи опубліковано:

Статті у наукових виданнях, включених до переліку наукових фахових видань України:

1. Дутка І. В. Законодавчі вимоги до виконавців у Польщі. *Наукові перспективи. Серія «Право»*. 2024. № 8 (50). 994 с. С. 603–612.

DOI : [https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-8\(50\)-603-612](https://doi.org/10.52058/2708-7530-2024-8(50)-603-612).

URL : <http://perspectives.pp.ua/index.php/np/article/view/14471/14540>.

2. Дутка І. В. Дисциплінарна відповідальність судового виконавця за законодавством Польщі: поняття та ознаки. *Академічні візії*. 2024. Випуск 38. С. 1-8.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.17719563>

URL :<https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/2420/2286>

3. Дутка І. В. Повноваження судового виконавця Польщі щодо вчинення невиконавчих дій. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2024. № 41. С. 507–512.

DOI :<http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.17719379>

URL :<https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/view/1832/1614>

Апробація результатів дослідження.

Теоретичні, методичні та практичні положення дисертаційної роботи були представлені та отримали позитивну оцінку на:

1. Abstracts of XXXIV International Scientific and Practical Conference «Problems and prospects of global business development» (August 26–28, 2024). Bilbao, Spain.

2. Abstracts of XXIII International Scientific and Practical Conference «Technologies, methods and theories: current problems of science». Plovdiv, Bulgaria (June 09–11, 2025).

3. Proceedings of the XXIII International Scientific and Practical Conference “Latest technologies for the development of science and education” (June 10–13, 2025). Seville, Spain. 2025.

Оцінка структури дисертації, її мови та стилю викладення. Робота складається з анотації, вступу, трьох розділів, логічно об'єднаних у дев'ять підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг дисертації становить 211 сторінок, з них основного тексту – 185 сторінок. Список використаних джерел налічує 185 найменувань. Додатки розміщено на 2 сторінках.

Текст дисертації викладено державною мовою, логічно та послідовно. Структура дисертації, мова та стиль викладення відповідають вимогам до оформлення дисертації, затвердженого Наказом МОН від 12 січня 2017 року №

40. За актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Дутки Івана Васильовича відповідає спеціальності 081 «Право» та вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44.

Загальний висновок. За результатами обговорення на розширеному засіданні кафедри правосуддя дисертаційної роботи Дутки Івана Васильовича на тему «Правовий статус виконавця у виконавчому провадженні за законодавством України та Польщі» дійшли висновку, що робота відповідає спеціальності 081 Право, відповідає вимогам до дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії, а саме вимогам пунктів 6-9 Порядку присудження ступеня доктора філософії затвердженого постановою КМУ від 12 січня 2022 р. № 44.

Дисертаційна робота Дутки Івана Васильовича «Правовий статус виконавця у виконавчому провадженні за законодавством України та Польщі» може бути рекомендована до захисту у разовій спеціалізованій вченій раді.

Головуючий на розширеному засіданні
завідувачка кафедри господарського
та транспортного права ННІУТПН
Національного транспортного університету
д-р юрид. наук, проф.

Євгенія КЛЮЄВА

Рецензент,
доцентка кафедри господарського
та транспортного права ННІУТПН
Національного транспортного університету
канд. юрид. наук, доц.

Юлія ПОДОЛЯН

Секретар на розширеному засіданні кафедри
правосуддя
Національного транспортного університету
канд. юрид. наук, доц.

Світлана САВИЦЬКА